

Gyermekversek

Irta
Pósa Lajos.

Harmadik, bővített kiadás, sok képpel.

Singer és Wolfner kiadása
Budapest, Andrásy-ut 10.

TARTALOM

Előszó az első kiadáshoz.	
Imádság.	
Keringelő dal.	
Iczinke piczinke.	
A szorgalmas Tercsi.	
Az elveszett pápaszem.	
A kis Peti.	
A pintyőke.	
A kis peneczilus.	
Mókustáncz.	
A kis növendék.	
Fecskefiók és Palika.	
A konyhás malacz.	
Mocskos Pali.	
Nagyapó keresztje.	
Iluska és a cziczuska.	
Juliska karácsonyfája.	
Tél és tavasz.	
Az ökörszem.	
A kis hajó.	
A bujdosó síp.	
Szülőház	
Öreg koldusasszony.	
Isten.	
Mikor az ég megharsan...	
Kinn a bárány, benn a farkas.	
Tarisznya, botocska.	
Madárszárnyak.	
Utazás.	
A kis korsó.	
A pacsirta.	
Gabi.	
Az anya és leánya.	
Tréfa.	
A farkas meg a sas.	
A vak halász.	
Gólyafészek.	
Czini, czini!	
Bandi karikása.	
Erdőben van egy fa	
Gólyaérkezéskor.	
Ősszel.	
Halász, halász, mit csinálsz?	
Ilona álma.	
Két kis leány.	
Nevetős játék.	
Rózsika harmónikája.	
Az ég gyöngyei.	
Elpusztult ház.	
Csali mese.	
Imádság.	

Mikszáth Kálmánnak
szeretettel

Előszó az első kiadáshoz.

(Mikszáth Kálmánnak.)

Kedves barátom! Tanácsodat megfogadtam és nem bántam meg. A gyermekeknek megint írtam egy verses könyvet. Olyan jól esik most, hogy hallgattam reád.

Ennek a könyvnek írása közben mindinkább meggyőződtem arról, mily nagy mulasztást követnek el a magyar költők, hogy nem írnak a gyermekeknek. Mennyi sok szép írnivalójuk volna!

A rengő bölcső, vesszőparipán nyargalászó papircsákós lovag, bokrétát kötöző ábrándos kis leány csak úgy csillog a költészet zománczától. Az altató daltól kezdve a haza- és szabadságszeretet magasztos érzelméig milyen tarka, változatos képek tárulnak itt föl! Mily nemes hivatást lehet itt betölteni nemzeti szellemben, könnyed költői formákban, a hamisítatlan népköltészet alapján.

A gyermekeknek szóló lant nem kicsinyleni való. Édes hangok, örök emberi dallamok ömölhetnek arról, ha a szív is, a lélek is ott játszik húrjain.

Mosolygó arany mezőkön jár a gyermekköltő. Csupa derű, csupa fény itt minden. Még ami kis bánat van: az is szelid báránfyelleg gyanánt vonul keresztül a kék boltozatos égen.

Nekem gyönyörűség volt itt járni, hallgatni a gyermekek galambkaczagását s dalolni, mesélni a kis ártatlanoknak.

Milyen édes jutalom az aztán, mikor előmbe állnak azok a kis fiuk, kis leányok s verset mondanak nekem az én verseimből! Pedig némelyik még az á-bét is alig ismeri.

Ezt az örömet, kedves barátom, neked köszönhetem. Fogadd érte jó szívvel, szeretettel szerény kis könyvemet.

Szeged, 1886. május havában.

Pósa Lajos.

Imádság.

Őre a világnak!
Jó atyám, imádlak.
Bizva kelek, fekszem,
Megtartasz te engem.

Egész világ ott van
Ölelő karodban,
Akaratod nélkül
Egy hajszál se görbül.

Őre a világnak!
Jó atyám, imádlak.

Keringélő dal.

A diófát
Átölelem,
Keringélek,
Kering velem.
Diófa, diófa,
Teremj sok minden jót,
Jószagú levelet
Zörgő-börgő diót.
Jószagú levelet
Teszem a ládába,
Zörgő-börgő diót
Csíkos tarisznyámba.

Diófa levele
Mindig illatozzon,
Zörgő-börgő dió
Soha el ne fogyjon.
Bódi, Bódi bácsi,
Keringélő bácsi!
A mennyországban is
Van egy nagy diófa,
Ezüst a levele,
Arany a diója.
Szedik, szedik
Az angyalkák,

Fenyőfára
Felaggatják,
Karácsonykor
El is hozzák.
A diófát
Átölelem,
Keringélek,
Kering velem.
Bódi, Bódi bácsi,
Keringelő bácsi!
No de most már ácsi!

Iczinke piczinke.

Volt egyszer egy iczinke,
Piczinke Zsuzsika,
Kezében egy iczinke,
Piczinke muzsika.
Húzta azt az iczinke,
Piczinke muzsikát,
Mulattatta iczinke,
Piczinke Zsuzsikát.
Hallja ezt az iczinke,
Piczinke kis czicza:
«Hagyd el, hagy el, iczinke,
Piczinke Zsuzsika!
Szebb ám az én iczinke,
Piczinke muzsikám!
Hallgasd meg csak iczinke,
Piczinke Zsuzsikám!»
Dorombol az iczinke,
Piczinke kis czicza,
Mosolyog az iczinke,
Piczinke kis Tisza:
«Szebb ám az én iczinke,
Piczinke muzsikám!
Hallgasd meg csak, iczinke,
Piczinke kis cziczám!»
Vonít, vonít iczinke,
Piczinke kis Tisza,
Kaczag, kaczag iczinke,
Piczinke kis czicza.
Bántja ez az iczinke,
Piczinke kis Tiszát,
Megrohanja iczinke,
Piczinke kis cziczát.
Ucczu! elfut iczinke,

Piczinke kis czicza,
Ucczu! nyomba iczinke,
Piczinke kis Tisza.
Mulattatja iczinke,
Piczinke Zsuzsikát,
Húzza azt az iczinke,
Piczinke muzsikát.

A szorgalmas Tercsi.

Zümmög a méh, döng a légy
Tercsi lelkem, hova mégy?
- Kenderföldre dolgozni,
Kendert nyúni, szaggatni,
Kendert adom a tónak,
Tó után a tilónak,
Tiló nekem majd szöszt ad,
Szöszt meg adom rokkának,
Rokka nekem fonalt ad,
Fonalt adom takácsnak,
Takács nekem vásznat ad.
Vásznat adom vevőnek,
Vevő nekem bankót ad,
Bankót adom bótosnak,
Nem a drótos tótoknak,
Bótos ad egy könyvecskét,
Tanulok majd versecskét.

Az elveszett pápaszem.

Keresik az okulárét,
A szegény jó nagyanyáét.
Imádkozni akar,
De nem tud a nélkül,
Gyöngé már a szeme,
Napról napra vénül.
Érte mindent tűvé tesznek,
Nyoma sincs a pápaszemnek.
Pad alatt, gerendán,
Az asztalfiókban,
Keresik hiába -
Ugyan, ugyan hol van?

Mennek, mennek ki a kertbe.
Hátha tán ott felejtette?
Szegény nagyanya ott
Sokszor elolvasgat,
Kis unokáinak
Virágot szaggat.

Virágos kert közepében
A kis Etel mulat szépen.
Olvas egy nagy könyvből,
Orrán okuláré,
Pedig még nem tudja,
Hogy mi az az á-bé.

Tarka madár száll le hozzá,
Liliom is mosolyog rá,
Szöszke feje fölött
Arany pille lebben.
Egy angyalt se lehet
Festeni már szebben.

Háta mögé kis Etelnek
Lábujjhegyen odamennek,
Összecsókolgatják
A szemit, a száját -
Azt a pápaszemet
Mégis megtalálták!

A kis Peti.

Készülődik a kis Peti,
Sárga lovát kefélteti,
Mint a bársony, ragyogóra,
Szép simára,
Hanyatt esik rajta majd a
Nap sugára.

Ezüst patkó van a lábán,
Boglár csillog a kantárján,
Be van fonva a sörénye
Pántlikával,
Mintha volna a hétszinű
Szivárvánnyal.

«Édes gazdám, megyünk-e már?
Olyan vagyok, mint a madár!
Tedd a lábad hamarosan
A kengyelbe,
Hadd vigyelek katonának
Örömembe!»

«Várj egy kicsit, jó paripám!
Sir a hugom, kis Rózsikám.
Hadd tegyen a csákómra egy
Piros rózsát -
Akkor aztán, szülőfalum,
Isten hozzád!»

«Édes gazdám, megyünk-e már?
Repülhetnék, mint a madár!
Nem hallod-e, én hallom, hogy
Trombitálnak,
Trombitaszó, ez a jele
A csatának.»

«Mindjárt, mindjárt, jó paripám!
Hadd adjon egy csókot anyám!
Hadd kösse föl a kardomat
Oldalamra,
Gyöngyön függő kis keresztjét
A nyakamba!»

«Gazdám, gazdám, kész vagy-e már?
Kirepülök, mint a madár!
Puska ropog, ágyu dörög,
Csattog a kard,
Az ellenség bántja már a
Szegény magyart!»

«Gyi, paripám! Gyi, te Sárga!
Vigy sebesen a csatába!
Keress föl majd, édes anyám,
Kis testvérem,
Ha meghalok a hazáért
Csatatéren!»

A pintyőke.

Meghalt szegény kis pintyőke,
Liliom a lepedője,
Négy gerlicze vontatja,
Fülemile siratja.

Volt pintyőke, nincs pintyőke,
Fekszik rózsatemetőbe,
Rozmaring a keresztje,
Pacsirta szól felette.

A kis peneczilus.

Volt nekem egy kis peneczilusom,
Hol vesztettem el, máig se tudom.
Uj évkor apám lepett meg vele,
Három ága volt, fehér csontnyeले,
Testvérek közt is egy pengőt megért,
Nem adtam volna, ki tudja miért!

A nagy ágával szalonnát ettem,
A kisebbikkel plajbászt hegyeztem.
Sipot metszettem füzes ér partján,
(Elandalogtam gyönyörű hangján.)
Nagyapó vele gyümölcsfát oltott.
Termett is ága körtét, barackot.

Ki tudja, mostan hol van valahol?
Kis peneczilus merre vándorol?
Tündöklík-e még fehér csontnyeले -
Csak összehozna még a sors vele!
Csinálnék mindjárt egy kis furulyát.
Elfúnám rajta a régi nótát.

Mókustáncz.

Kuczorodj, kuczorodj!
Jól vigyázz, le ne rogyj!
Tapsikolj előre,
Tenyereddel hátra,
Mókus vagyok, mókus vagy,
Ucczu! ágról ágra!
Szökdicséljünk, Berczikém,
Szederszemű Esztikém!
Szökdicséljünk zöld erdőbe,
Zöld erdőből sík mezőbe,
Ott van egy nagy mogyorófa,
A mogyoró csüng-büng róla!
Szedünk, szedünk szaporán
Tele egy nagy kassal.
Haza, haza húzatjuk
Hét nagy tarajassal:
Három kokovai,
Négy kokhinkhinai
Sarkantyus kakassal.
Kuczorodj, kuczorodj!
Jól vigyázz, le ne rogyj!

A kis növendék.

Csörög a szarka,
Billeg a farka,
Ki lesz a vendég?
Egy kis növendék.
Régen ment Pestre,
Haza jön este
Vakációra,
Meleg czipóra.

Gazda befogat
Négy csengős lovat,
Megy a diákért,
Kedves fiáért.
Prüsszög a Büszke,
Tánczol a Szürke,
Repül a Sárkány
A szellő szárnyán.

Gyül a rokonság:
«Jön már!» azt mondják.
Már édes anyja
A csengőt hallja.
Gyorsan bevágtat
A szép négy állat.
S nem jön a vendég,
A kis növendék.

Leszállt a réten,
A faluvégen,
Kert alá kerül,
Ballag egyedül,
Lassan, titokban,
Majd ha betoppan:
Lesz meglepetés,
Sirás, nevetés.

Egyszer odaki
Koczog valaki,
Kaczag az apjuk,
Szalad az anyjuk
Fia elébe,
Zárja ölébe,
Boldog a vendég,
A kis növendék.

Fecskefiók és Palika.

Repülni tanítja
Fecskemadár a fiát,
Édes anya járni
Iczi-piczi Palikát.

Ágról-ágra repül
Fecskefiók vidáman,
Székről-székre tipeg
Palika a szobában.

Fecskemadár a fiát
Ott várja egy ágon,
Édes anya Palikát
A puha diványon.

Fecskefiók legyet fog,
Majd ha jól tud szállni,
Palika meg nyulacskát,
Ha megtanúl járni.

Bujj el, bujj el, te kis légy,
Tiszán túl, Dunán túl!
Szaladj, szaladj, nyulacska!
Palika már indul.

A konyhás malacz.

Néninek volt egy malacza,
Gyönyörű kis mangalicza.
Kedvencze volt Mariskának,
Elnevezte manczikának.

Kis király volt a konyhában,
Ott nőtt fel nagy uraságban.
Tartogatták minden jóval:
Derczés liszttel meg savóval.

Játszott vele kis Mariska,
A hátát is megvakarta,
Simogatta, fésülgette,
Ugy szerette, majd megette.

Nagyon kedves kis malacz vót,
Meg is értett már minden szót.
Ugy rőfögött Mariskára,
Lépten-nyomon járt utána.

Kedvelte az állapotot,
Szemlátomást gyarapodott,
Sörtéje is fényesebb lett,
Kivánni se lehet szebbet.

Néni örült már előre:
Milyen jó lesz telelőre
Orrja, nyulja, szalonnája,
Kettőjüknek asztalára!

De hogy szegény volt a néni,
Nem lehetett azt megérni.
Rossz nap derült Mariskára:
Eladó lett manczikája.

Meg is vették a vásáron,
De bizony csak olcsó áron,
Pedig, pedig semmi másért,
Mint Mariska jóvoltáért.

Rosz volt már a czipellője,
Lába is ki volt belőle.
Ujat vett az édes anyja,
Sirt-ritt szegény kis Mariska.

S nagy zokogva mondta: inkább
Eljárt volna ő meztláb!
Neki a czipő nem kell!
Neki csak a manczika kell!

Mocskos Pali.

Mocskos, szurtos mindig Pali,
Mert nem szeret megmosdani.

Megharagszik a mosdó tál:
Megállj, megállj, te mocskos Pál!

Mocskos Pali szalad, szalad,
Kiabálja, hogy: nem szabad!

Utóléri a mosdó tál:
Megfogtalak, te mocskos Pál!

S megfürdeti, megmosdatja -
Czirmos czicza meg kaczagja.

Nagyapó keresztje.

Öreg nagyapónak
Volt egy kis keresztje,
Hazáért harczolva
Kardjával szerezte.

Addig játszott vele
Pajkos unokája:
Egyszer csak oda lett,
Nem akadtak rája.

«Ne bántson, nagyapó!
- A kis fiú kérte -
Majd hogyha nagy leszek,
Szébbet hozok érte!»

Iluska és a cziczuska.

Hol voltál, cziczuskám?
- Kamarában, Iluskám.
Mit ettél, cziczuskám?
- Kolbászt biz' én, Iluskám.
Mit ittál, cziczuskám?
- Édes tejet, Iluskám!

Mért sirtál, cziczuskám?
- Mert megverték, Iluskám!
Ki vert meg, cziczuskám?
- A gazd' asszony, Iluskám.
Mivel vert, cziczuskám?
- Seprűnyéllel, Iluskám.

Nagyon fájt, cziczuskám?
- Nagyon bizony, Iluskám.
Hogy sirtál, cziczuskám?
- Miá! miá! Iluskám.
Kell-e kolbász, cziczuskám?
- Edd meg magad, Iluskám!

Juliska karácsonyfája.

Kóborol Juliska
Utczáról utczára -
Karácsony estéjén
Ugy fázik, az árva!

Ragyogó ablakon
Dideregve néz be:
Pistika, Mariska
Tapsol örömébe.

«Oh, édes istenkém,
De szép karácsonyfa!
Jaj de jó is lenne,
Ha nekem is volna!»

Meghallja szülője
Sohaját az égben,
Földre leszáll hozzá
S hívogatja szépen:

«Én vagyok, Juliskám!
Én jöttem el hozzád!
Jer velem az égbe,
Lesz ott karácsonyfád!

Tele van aggatva
Tündöklő csillaggal,
Ott repdes körölte
A sok szárnyas angyal!»

S egy hófehér galamb
Száll az égbe... száll... száll...
Angyalok üdvözlik
A karácsonyfánál.

Tél és tavasz.

De mogorva, de goromba
Ez az öreg télapó!
Meg-megrázza a szakállát,
S hull belőle, hull a hó.
Szél koma se szundikál,
Éjjel-nappal muzsikál.
Télapó meg haragjába'
Csak a havat hajigálja,
A vándorlót betemeti,
Jó éjszakát kíván neki.
Jégcsapot tűz az ereszre -
Sir a madár, oh, ereszd be!
Várj csak, várj csak, te kegyetlen,
Te mogorva télapó!
Lesz még tavasz: nem kell bunda,
Nem kell meleg takaró!
Leszáll az az égi lány
Napsugaras kocsiján,
Kis kosárral a kezében,

Mit nem csinál jó kedvében!
Csókot nyom a fehér óra
S ibolyával teleszórja,
Nem didereg kinn a madár,
Fenn a fényes magasba' jár.

Az ökörszem.

Piczi madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Gondtalanúl szökdécselget,
Fényeshátú bogárt kerget.

El-elbuvik a sövénybe,
Farakásba, repedésbe.
Már a másik pillanatban
Ujra itt van s tova illan.

Ha derűs vagy borus az ég:
Aranyos a kedve mindég.
Fa tetején, bokor alól,
Tüske közt is vigan dalol.

Egyszerű csak a ruhája.
Nem sokat ad a pompára.
Minek az egy vig madárnak?
Kertek, erdők dalosának?

Piczi madár az ökörszem,
De azért én őt szeretem.
Fiókjának jó szülője,
Hú dajkája, nevelője.

Pártfogója az árváknak,
Anyátlan kis madárcáknak.
Ha lát egyet elhagyatva:
Fölneveli, táplálgatja.

Hogyha tarlott már a határ:
Megy a daru, fecskemadár.
Az ökörszem nem megyen el.
Itthon marad, itthon tel.

Mikor zúg-búg a zivatar
S éjszaki szél havat kavar:
Kiül a ház fedelére
Vagy a sövény tetejére.

Hú marad zord hazájához,
Pusztá kerthez, száraz ághoz,
Dala hozzánk vigan csendül:
Egy hang a szép kikeletből.

A kis hajó.

Megy a hajó a habon,
Csörgedező patakon,
Papírból van vasa, fája,
Piros zászló: vitorlája.
Kedvez a szél, fujdogál,
A kis hajó uszdogál,
Gyerekek a parton nézik,
Elkísérik a kis érig,
Fehér kendőt lobogtatnak
S bucsut mondanak az utasnak:
Rengő-ringó, haladó,
Isten veled, kis hajó!

Viszi a hab zeneszóval,
Követi sok csillogó hal,
Parti virág mosolyg rája,
Szép fejével int utána.
Bucsuképen a füzesbűl
Dalos madár dala csendül.
Kedvez a szél, fujdogál,
A kis hajó uszdogál,
Lengedez a vitorlája,
Gyereksapat már nem látja.
Hej de ott lenn a fahidnál
Kis Anikó játszva himbál.
S megszólítja: «Hó, hahó!
Hova, hova, kis hajó?»

«Oh te, kedves kis pinyőke!
Elmegyek én messze földre!
Túl a tón, a tón túl,
Tiszán is túl, Dunán túl,
Ott van, ott van egy nagy víz,
Vándorutam oda visz.
Csiga-biga uraság
Ő kigyelme oda vágy,
Gyöngykagylókhoz akar menni,
Mind rokona valamennyi.
Nem volt még a tengeren,
Nem mer menni tengelyen,
Elrengetem, ringatom,
S visszajövök, angyalom!
Gyöngyöm, gyöngyöm lesz, de sok!
Te neked is majd hozok!»

«Köszönöm - szól Anikó -
Szivességed, kis hajó!
Gyöngyöt, gyöngyöt ne hozz nékem!
Hozd haza majd jó testvérem!

Tul a rózsás ligeten
Lakik egy zöld szigeten,
Cserébe' van Arankám,
Csak már meg is láthatnám!
De ha tán még nem jöhet:
Hozz tőle egy levelet!
Rengő-ringó, haladó,
Isten veled, kis hajó!»

A bujdosó síp.

Húnyó vagyok, gyerekek!
Sípot, sípot keresek.
Észrevettem a tükörben:
Itt van a síp, itt a körben.
Hol vagy, hol vagy, ezüst sípom?
Elveszett az arany hidon.
Tarka szarka felkapta,
Józsikának od'adta.
Fujjad, fujjad egy kicsit,
Majd kapsz tőlem egy pacsit.
Ha nincs nálad: megint húnyok,
Tőled arczczal elfordúlok.
A kinél van, fujjon bele,
Hadd vidúljon a kebele.
Tudom én már, hova tünt?
Szárnya támadt, elrepült.
Messze gyémánterdőbe szállt,
Puha fészket ott nem talált,
Elszállott a selyemrétre,
Pálma, czédrus szigetére,
Csillogó kék csillagokba -
Magdi, onnan a markodba,
Ott van annak jó helye,
Húnyó, húnyó, ki vele!

Szülőház

Virágos dombtetőn
Van egy szép palota
Ezüst a födele,
Arany az ablaka.

Mégis csak szebb nekem
Az a nádvityilló!
Kicsi ablakában
Piros rózsabimbó.

Egy jó öreg asszony
Fiát oda várja -
Megyek, édes anyám,
Megyek nem sokára!

Öreg koldusasszony.

A nagy utczasarkon
Öreg koldusasszony,
De nagyon szereti
A jó szívű Annát,
Mindennap kap tőle,
Mindennap egy krajczárt.

Örül, mikor látja,
Hogy megy iskolába,
Szives, édes szava
Jól esik lelkének,
Vele olyan szépen
Mások nem beszélnek.

Csókolja a pénzét,
A ruhája szélét,
A lába nyomát is
Ezerszer megáldja -
Egyszer a kis Anna
Nem megy iskolába.

Nem megy iskolába,
Mindhiába várja,
Toronyban a harang
Szomoruan csendül,
Megfájúl a szive
Egy rossz sejtelemtől.

A nagy utczasarkon
Öreg koldusasszony
Ibolyavirágból
Koszorút kötözget,
Minden levelére
Hullat ezer könnyet.

Isten.

Nagy a világ,
Én csak porszem vagyok,
Isten napja
Én reám is ragyog.

Isten csókját
Homlokomon érzem:
Jóban, rosszban
Csillagom ez nékem.

Ott van, ott van
Mindenütt az Isten:
Mennyben, földön,
Itt van a szivemben!

Mikor az ég megharsan...

Mikor az ég megharsan:
Isten szól a viharban.
Szava: dörgő kiáltás.
Szeme fénye: villámlás.

Mikor az Úr megbékül:
Lemosolyog az égből.
Béke leng nagy világán,
Szeme fénye: szivárvány.

Kinn a bárány, benn a farkas.

Kinn a bárány, benn a farkas,
Aranyszörű, ide hallgass!
Ezüst csengő a nyakadon:
Csiling-giling! igen nagyon.
Vedd le onnan, hallga! hallga!
Hogy a farkas meg ne hallja.
Vigyázzatok, fiúk, lányok!
Kaputokat becsukjátok!
Hogy a farkas ki ne szökjön,
Összetépi szegényt rögtön.
Jaj! kiszaladt sövény alatt,
Gyere bárány, ne légy falat!
Benn a bárány, kinn a farkas,
Aranyszörű, ide hallgass!
Ha kezemet felemelem:
Nyakadon a veszedelem.

Fuss ki rajta, ott a kapu,
Talpadon az úti lapu.
Vigyázzatok, fiúk, lányok!
Kaputokat becsukjátok!
Hogy a farkas be ne szökjön,
Összetépi szegényt rögtön.
Jaj! beszaladt sövény alatt.
Benn a bárány, de jó falat!

Tarisznnya, botocska.

Van nekem egy tarisznnyám,
Nagyapámtól maradt rám,
Ütött-kopott, mihaszna,
Ringyes-rongyos tarisznnya.
Kamarában szegen lóg,
Be is szötte már a pók.
De ha mondom: «Czingiling!
Hókusz-pókusz! rozmaring!
Terülj, terülj, tarisznnyám!
Ehetném meg ihatnám!»
Bezzeg kitesz magáért,
Csörgeti a czintányért,
Terül, terül, szaporán,
Van püspöki vacsorám:
Harcsa, potyka, szalonna,
Kolozsvári káposzta,
Jércze, kakas, marhasült,
Túrós lepény, mákos kürt,
Egri piros, tavalyi,
Asszú bor is, tokaji,
Alma, körte, szilva, som,
Mennyi, meg sem olvasom.
- No hát, a ki jó gyerek,
Vacsorát majd rendelek,
Apját, anyját meghívom.
Levélben majd megirom.

Van nekem egy botocskám,
Éd's apámról maradt rám.
Öreg, ócska, mogorva,
Kutyafejű botocska.
Ott az ajtó megett áll,
Örökké csak szundikál.
De ha mondom: «Czingiling!
Hókusz-pókusz! rozmaring!
Rosz a gyerek, botocskám!
Húzzad, húzzad a nótám!»

Bezzeg hallgat a szóra,
Meg is ered a nóta.
Muzsikál a sarokban,
Dankó Pista se jobban.
Gyerek hátán hegedül,
Gyerek járja egyedül.
Nesze! első, második!
Nesze! mondja, harmadik!
Három a táncz, fiacskám!
Igy rendeli a gazdám,
Járjad, járjad, ha mondom,
A többire mi gondom!
- No hát, a ki rossz gyerek,
Egy nótát majd rendelek,
Apját, anyját meghívom,
Levélben majd megírom.

Madárszárnyak.

Vándor, állj meg! az ég harsan.
Hova mennél a viharban?
A sötét, vad éjszakába'
Szól az orkán orgonája,
Záporosót ont a felhő,
Recseg-ropog, zúg az erdő.
Ki-kigyul az égi fáklya,
Ijesztő fényt vet a fákra.
Égő világánál
Czikázó villámnak,
Itt is, ott is látszik
Fészke egy madárnak.
Puha fészke fölött
Kiterjesztett szárnya
Szeretettel borul
Gyöngé fiókjára.

Utazás.

Gyere, Gyuri, a térdemre!
Lovagoljunk Debreczenbe!
Czo fel, czoczó, majd lesz abrak,
Mert ha nem mégy, agyon csaplak,
Ne nézz árkot, ne nézz bokort,
Édes lovam, rugd fel a port!
Meg se állj, csak a piacon,

Ott van a nagy sokadalom,
Veszünk is majd vásárfiát:
Szépen szóló harmónikát,
Aranyos papucsot
A kis Juliskának,
Imádságos könyvet
Az édes anyának.
Gyuriczának kocsit,
Abba meg egy csacsit,
Csörgőt kötünk a nyakára,
Haza jövünk vacsorára.
Hóha, hó! no megérkeztünk!
Pedig még tán el se mentünk?

A kis korsó.

Galambszelid Juliskának
Van egy kis korsója,
Tarka virág van rá festve
S tavasz pillangója.

Tulipános láda mellett
Áll a kis kamrában,
Őrzik, mint a szemük fényét,
Ugy őrzik mindnyájan.

Galambszelid jó Juliska
Meg nem válna tőle -
Fogja, fogja... utnak indul...
Csörög a csörgője.

A merre megy, előtte a
Füvek meghajolnak,
Üdvözlük a gerliczék is,
Neki turbékolnak.

Gyöngyöző friss, csorgó kutnál,
Illatos berken túl,
Megmeriti tiszta vízzel
S újra tovább indul.

Gyalogúton fölfelé megy
Magas dombtetőre,
Domb tetején van a falu
Csöndes temetője.

Galambszelid Juliskának
Nénikéje ott van,
Szomorufűz árnya alatt,
Lenn egy sirhalomban.

Megöntözi nénje sirját.
Virúl a hant tőle -
S haza indul korsójával.
Csörög a csörgője.

A merre megy, előtte a
Füvek meghajolnak,
Üdvözik a gerliczék is,
Neki turbékolnak.

A pacsirta.

«Gyer ide, szállj ide,
Te dalos pacsirta!
Nézd csak, nézd, milyen szép
Aranyos kalitka!
Jobb lesz itt, ha mondom,
Mint kicsi fészkekben,
Ugy élsz majd, éldegélsz:
Kis király se szebben.
Minden, a mit kívánsz,
Teljesül egyszerre,
Szép ezüst vályuból
Ihatol kedvedre.
Nem csinálsz egyebet,
Te dalos madárka:
Csak dalolsz énnekem,
Ennyi lesz az ára!»

«Köszönöm, jó fiú,
Nem kérek belőle!
Jobb nekem szegényen
A szabad mezőbe!
Nem fényes a fészke,
Mint az a kalitka,
Boldogabb a rögben
Mégis a pacsirta.
Fölszállok a porból
Lebegő szárnyomon,
Hirdetem a tavaszt
Szívemből, szabadon.
Dalom nem eladó,
Imádság az nékem!
Szabadságdalommal
Az Istent dicsérem!»

Gabi.

Ismertem egy fiut, úgy hívták, hogy Gabi,
Leczkéjét nem tudta soh'se felmondani,
Pedig apja, anyja a kedvit keresték.
Csakhogy jól tanuljon, tudja jól a leczkét.
Vettek neki mindent: jó báránybőr sipkát,
Szép tulipántos szűrt, sarkantyús kis csizmát.
Mégis kedvetlenül járt az iskolába,
Majd mindig ott maradt papirgaluskára.

Édes anyja sírt-rítt, hogy mi lesz belőle?
Édes apja pedig kiment az erdőre,
Vad galamb turbékolt, repült ágrúl-ágra,
De ő nem hallgatott most szelid szavára,
Galambos erdőben somfavesszőt vágott,
Kiporolta a szűrt, a szép tulipántost.
Gabi aztán kedvvel járt az iskolába,
Soh'se marasztották papirgaluskára.

Az anya és leánya.

Anyám, amott leér az ég,
Oda menni de szeretnék!
Szeretnék egy angyalt látni,
Ott szoktak a földre járni.

Messze van az, édes lányom,
Túl, túl a nagy rónaságon.

Fogass be a kis szekérbe,
Tudom, szalad örömébe!

- Nem megy oda, lányom, szekér,
Oda még a madár se ér.

No hát akkor menjünk gyalog.
Majd örülnek az angyalok!

Tréfa.

Gyere velem.

- Hova?

Mókust fogni.

- Hol a mókus?

Ágon-bogon.

- Hol az ág-bog?

Cserfán, tölgyfán.

- Hol a cserfa, tölgyfa?
Zöld erdőben.
- Hol a zöld erdő?
Cserebogár lerágta.
- Hol a cserebogár?
Bábaszarka megette.
- Hol a bábaszarka?
Héja bekapta.
- Hol a héja?
Vadász lelőtte.
- Hol a vadász?
Vacsorál,
Előtte egy teli tál,
Gyere, együnk mi is Pál!

A farkas meg a sas.

«Madarak királya, óh taníts meg szállni,
Hogy ne kelljen itt a földön gyalog járni.»
«No koma, hogy ne járd mindig a sarkamba,
Fogózz hát, fogózz hát, farkas, a farkamba!»
Farkas a farkába bele is fogózott,
Fölfelé repülve vigan ringatózott.
«Koma, koma, vigyázz, mindig én rám hallgass!
Látod-e a földet, látod-e még, farkas?»
«Madarak királya, bizony én még látom,
Fehér juhokat is itt-ott a határon.»
Száll a sas fölfelé, farkán függ a farkas,
Vigan vándorolnak a sas és az ordas.
«Látod-e még, koma?» «Még mostan is látom.
Olyan, mint egy alma, királyi barátom!»
Megint csak repülnek, mindig magasabban,
Fürdik fenn a farkas a napsugarakban.
«Látod-e még, koma?» «No én már nem látom,
Még pápaszemen is hiába próbálom!»
«Ereszd el hát, ereszd, farkas, a farkamat,
Aztán jó éjszakát! repülj már most magad!»
El is eresztette farkas a sas farkát.
Örült, hogy szállni tud, lefelé gyorsan szállt.
Mondja egy tuskónak: «Szaladj, szenes tuskó!
Mindjárt agyonütlek, mint valami furkó.»

Farkas a tuskóra mindhiába mordúlt,
Mert a szenes tuskó még csak meg se mozdult.

Farkas rávágódott a szenes tuskóra,
Ott ütött szegénynek az utolsó óra.

A vak halász.

Én vagyok a vak halász,
Ki a vízben kaparász.
Be van kötve a szemem,
Halat fogok, leveszem.
Hállót kötök, bogot bontok,
Jertek, jertek, jó bolondok,
Harcsa, keszeg, csuka, ponty!
Mindenféle halporonty!
Kerülj, kerülj, erre kerülj,
A hállómba belekerülj!
Körbe, körbe, halacskák!
Kezemben a kalácskák.
Álljatok meg, hóha, hó!
Kit fogott meg a hálló?
Potyka vagy-e vagy csuka?
Borcsa-e vagy Samuka?
«Én vagyok a kecsge!
Legislegjobb csemege!»
Hiába szólsz hamis hangon.
Ismerlek már, kis galambom!
Fülbe sugom nevedet.
Bekötöm a szemedet,
Ne a hálló, vak halász!
Menj, a vízben kaparászs!

Gólyafészek.

Gólyafészek üres
Kéményünk tetején,
A mi kedves madarunk
Nem jött meg az idén.
Nádkúp oldalánál
Mindhiába várom,
Ki tudja, hol kelepel?
Hányadik határon?
Hátha tán valahol
Valaki elfogta?
S haza szállni nem tudott,
Mert a szárnya csonka?

Vagy pedig elveszett
A hosszú uton át?
Tán a tenger mellékén
Fujja a szél tollát?
Fujjad, szellő, fujjad,
A mi udvarunkra!
Gólya, gólya, gilicze,
Hogy nem látlak újra!

Czini, czini!

Czini, czini,
Muzsikálnak
Andriskának,
Zsuzsikának.
Domokos a primás,
Bencze a szekundás.
Ki a bőgős? A kis Gyurka.
Hát a flótás? A meg Jutka.

A cigányok
Muzsikája
Ugyan miből
Van csinálva?
Kukoriczaszárból,
A flóta meg nádból.
Jaj de szépen szól a zene!
Ugyan ki ne örvendene?

Andris magát
Illegeti,
Zsuzsika is
Billegeti.
Érti mindakettő,
Hajlik, mint a vessző.
Orsómódra forog, perdül,
A sarkantyú rá-rápendül.

Édes anya
A karszékben,
Tapsikol is
Örömében.
Kiabál az apjuk:
«Hogy volt? Hogy volt? Halljuk!»
A banda meg a sarokban
Huzza újra, fujja jobban.

Jó nagyanya
A diványon
Mulat a nagy
Mulatságon.
Köny mosolyg szemében,
Csókot hint szeliden.
Tél örül a kikeletnek,
Tarka lepkék jönnek-mennek.

«Édesz anya,
Udan téjem,
Fojdujjon máj
Edet véjem!»
«Fordulok, fiacskám!
De jól megforgass ám!»
Zsuzsika is ucczu! rajta!
Párja lesz az édes apja.

Jó nagyanya
A diványon
Nevet a nagy
Mulatságon:
«Czini, czini! hipp! hopp!
Apa, anya, tipp! topp!
Zsuzsi, Andris, ne hagyd magad,
Mig csak a húr el nem szakad!»

«Huzzad, czidány!
Pajanczom!
Nadanyát is
Medfojdatom!»
«Ugyan, Andris, hagyd el!
Nem tudok már, hidd el!»
«Huzzad czidány, méd vidabban!»
S nagyanya is járja lassan.

A cigányok
Felugrálnak,
Vége van a
Muzsikának.
Valamennyi sorba
Tánczba megy dalolva.
Megforgatja kiki párját
Talán, talán most is járják!

Bandi karikása.

Nincsen a faluban boldogabb, mint Bandi,
Madarat lehetne ő vele fogatni.

A mire régóta vágyakozott sokszor,
Ott pattog kezében a karikás ostor.
A bojtár csinálta, másfél rőf a hossza,
Tündér sörényéből van sugara fonva.
Nyele ki van szépen faragva remekre,
Bőrrel is cifrázva, sárga szeggel verve.
Durrant az udvaron. Tyűh, milyen nagyot szól!
Riadvá szállnak szét verebek a porból.
Tipeg a nehéz lúd, kácsa is bukdácsol.
Kiabál a kakas, tyúk is kotkodácsol.
Toporzékol a ló benn az istállóban,
Bandi gyerek pedig pattog annál jobban.
«Bandi, hé! ne durrants! - mondja a szolgáló, -
Kezemből a sajtárt kirúgja a Csákó!»
«Jaj, megsiketülök! Ugyan, hagyd már abba!»
A konyhaajtóból kiszól öreg anyja.
De Bandival most nem lehet bánni kurtán,
Egy pillanat alatt künn terem az utcán.
Ott pattog, durrogat széles jó kedvében,
Hogy még a cigány is hallja az alvégen.
Kis gyerek, nagy gyerek irigyl, csodálja:
Milyen nagyot szól a Bandi karikása!
S oda megyen hozzá szomszédból a Berczi,
Sirva mondja: meghalt huga, a kis Erzsi.
Bandi nem pattog már, csendes lett az utca,
S karikás ostorát maga után huzza.

Erdőben van egy fa

Erdőben van egy fa,
Alatta ibolya,
Szép piros hajnalban
Elmegyek én oda.
Liliommal együtt
Kötöm bokrétába,
Édes jó anyámnak
A neve napjára.
Tudom, hogy megörül,
Tudom, összecsókol -
Jó éjszakát, fecskék!
Költsetek fel jókor!

Gólyaérkezéskor.

Gólyát látok,
Gólya száll.
Hosszu lábán
Aranyszál.
Csiba, kutya! malacz, kuss!
Futok, Feri, te is fuss!
Szaladj, haladj, czimborám!
Szedd a lábad szaporán!
Frissek leszünk, fürgék
Ebb' az esztendőbe,
Mint az őzek, ürgék
Erdőbe, mezőbe.
Ha én szántok, te is szántsz!
Hajat rántok, hajat rántsz!
Hosszú lesz a hajunk,
Mint a páva tolla,
Még annál is hosszabb,
Mint a Tisza hossza.
Hiszi a piszi -
Ez a mese de piczi!

Ősszel.

Fecskemadárt tudakozom:
Hová készül olyan nagyon?
Csak azt mondja csicseregve:
Szép virágos napkeletre.

Kérdezem a falevelet:
Mért oly sárga? Talán beteg?
Azt feleli a falevél:
Nemsokára viszi a szél.

Ne szállj, kedvem a fecskével,
Sem a sárga falevéllal,
Majd visszajön még a fecske,
Lesz még a fán levelecske!

Halász, halász, mit csinálsz?

Halász, halász, mit csinálsz?
- Hálót kötök, pajtás.
Minek az a háló?
- Hát halacskát fogni.

Minek a halacska?
- Paprikást csinálni.
Minek a paprikás?
- Utast vendégelni.
Minek az az utas?
- Bányát nézegetni.
Minek az a bánya?
- Vasacskát teremni.
Minek a vasacska?
- Aczélt kovácsolni.
Minek az az aczél?
- Szép kardot csinálni.
Minek az a szép kard?
- Katonának adni.
Minek a katona?
- Háborúba menni.
Minek a háború?
- Ellenséget verni,
Hirt, nevet szerezni,
Hazáért harcolni,
Ha kell, meg is halni!

Ilona álma.

Az éjjel álmomban
De szépet álmodtam!
Aranyos szekéren,
Az égbe szállottam.

Négy fehér bárány volt
A szekérbe fogva,
A gyeplős a holdat
Szarva közt tartotta.

Mennyország kapuján
Mikor berobogott:
A négy fehér bárány
Angyallá változott.

Elvitték játszani
Tündöklő mezőkre,
Énekeltek szépen
Bokrétát kötözve.

Tündöklő mezőkön
Egyre kergetőztünk,
Csengetyűk szólottak
Utánunk, előttünk.

Fényes csillagokkal
Labdáztunk vidáman -
Egyszer csak bús lettem
A szép mennyországban.

Ugy fájt a szívem, hogy
Nincsen ott testvérem -
S leszállottunk érte
Aranyos szekéren.

Négy fehér bárány volt
A szekérbe fogva,
A gyeplős a napot
Szarva közt tartotta.

Kis hugom ép akkor
Fölébredt mellettem,
Szerető csókjára
Én is fölébredtem.

Két kis leány.

Két kis leány a mezőre
Ballag, egymást kézenfogva,
Dalos madár csacsog rájuk,
Köszön a vadrózsa bokra.

Gyönyörködnek a határban
Arany kalász tengerében,
Elgondolják: mennyi kalács
Sül ebből a kemenczében.

Elgondolják, hogy ebből majd
Telik könyvre, ruhára is -
S jut belőle igaz szívvel
A szegénynek, koldusnak is.

Édes apjuk veritékét
A jó Isten megáldotta,
Letérdelnek egymás mellé
Imádkozni egy halomra.

Imádságuk, mint a galamb,
Tiszta szárnyon száll az égbe:
S mennyből a két kis leánynak
Az Úr áldást hint fejére.

És ballagnak hazafelé.
Mennek egymást kézenfogva,
Dalos madár csacsog rájuk,
Köszön a vadrózsa bokra.

Nevetős játék.

Karikába álljatok,
Fogózzatok sorba!
Biró vagyok, szigorú,
Pálcza a markomba.
Aki mostan mosolyog,
Veszek attól zálogot.
Lakzit laknak Lugoson,
Boros hordót fúrnak,
Giling-galang, faharang,
Tinót-binót nyúznak.
Récze, rucza bús,
Sistereg a hús,
Vidámak a vendégek,
Barna cigánylegények,
Mulat az alispán,
Deli Dobos István.
Mulat ott a pap,
Hóhér, vaskalap.
Hihi, Peti, mit tettél?
Vaskalapnál nevettél.
Biró vagyok, szigorú,
Zálogolok, háború!

Padláson fut az egér
Körös-körül, körbe,
Három véka dió van
A farkára kötve.
Zörög-börög, csörömpöl.
Czirnos czicza dörömböl.
Össeveszett az egér
Pákosztos macskával,
Agyoncsapta ugyancsak
Pattogó farkával.
Meghalt a czicza,
Oda a czicza!
Nem mondja már: mi-a-ú!
Szegény egér szomorú.
Sajnálja, siratja,
Költi, de nem hallja:
Cziczuska, kelj fel!
Itt a jó tejfel!
Hihi, Böske, mit tettél?
A tejfelnél nevettél.
Biró vagyok, szigorú,
Zálogolok, háború!

Van nekem egy micsodám?
Szépen szóló sipom.
Valamennyi madár van,
Vele előhivom.
Sárga rigó, papagáj,
Arany fáczán, ide szállj!
Fuvom, fuvom sipomat
S kerekednek tánczra,
Királyi sas kényesen
Ökörszemmel járja.
Daru kurjangat,
Bibicz se hallgat,
Héja, hejhaj, bokázik,
A galambbal cziczázik,
Fülesbagoly, páva
Egymásnak a párja,
Kiált a kakuk:
Oh, szent Habakuk!
Hihi, Panni, mit tettél?
Habakuknál nevettél.
Biró vagyok, szigorú,
Zálogolok, háború!

Rózsika harmónikája.

Tiszaparti temetőben
Megszólal a harmónika,
Huzza egy szép hervadó lány,
Hófehér lány, kis Rózsika.
Gyöngé szive csupa bánat,
Virágszeme könybe lábbad.

Búsan szóló harmonikát
Vette régen édes anyja,
Szép dalokra estelenként
Jó szüléje tanitgatta.
Ákác alatt, a kis padon -
Elfödi most a sirhalom.

Ki-kijár a sirhalomhoz,
Virágira nagy gondja van,
S megszólal a harmónika
Panaszosan, fájdalmasan.
Édes anyja lenn is hallja,
Koporsóban megsiratja.

Az ég gyöngyei.

Nyugodalmas este
Leborúlt a tájra,
Édesen hangzik a
Bojtár furulyája.
Tüzelőnek fénye
Ugy ég, mint a csillag,
Az elfáradt vándor
Arrafelé ballag,
Furulyára hallgat.

Hazatért a bárány
A kerek erdőről,
Gágogó liba is
Pázsitos mezőről,
Galamb mellé simúl
A galamb a dúczban -
Csak a kis Évikét
Nem tudják, hogy hol van?
Nem jön meg sehonnan.

Keresik, kérdezik
Felvégen, alvégen,
Gyerekek azt mondják:
Cziczáztak a réten.
Velük játszott ő is,
Bizonyosan tudják.
Szegény édes anya
Arra veszi utját,
Árkon át, bokron át.

Hull a csillag, hull, hull,
Egyre hull ragyogva,
Évi a bereknél
Futkos már dalolva.
Csillagok hullását
Gyönyörködve nézi,
Keresgél a fűben -
S édes anyja kérdi:
«Mit csinálsz itt, Évi?»

«Nézd csak, mennyi gyöngy hull,
Anyácskám, az égből!
Lásd, ezt egy jó angyal
Szórja a kezéből.
Aranyos kedvében
Jó lányoknak szórja,
Gyere, szedjünk gyöngyöt
S tüzzük föl majd sorba,
Szép selyem zsinórra.»

«Nem gyöngy az, de csillag,
Gyere haza, lányom!
Majd veszek én neked
Gyöngyöt a vásáron!»
Évi megy, de gyakran
Az ég felé fordul -
S ágyában álmodik
Hulló csillagokrúl,
Ragyogó gyöngysorrúl.

Elpusztult ház.

Munkálódik Marczi nagyon,
Sűrög-forog az udvaron,
Négy czölöpöt ver a földbe,
Takaros ház lesz belőle.
Ott lakik majd Katiczával,
Kendermagos kis cziczával.

Hogy a fuvó szél ne járja:
Téglát rak az oldalára,
A tetejét zsindelyezi,
Katicza is segít neki.
Földisziti zöld galyakkal,
Füvekkel és virágokkal.

Ház mögött lesz az istálló,
Benne két ló: Csillag, Ráró,
Fehér szőrű, jámbor tehén,
Csöndesen lesz a kötélén,
Tejet ad majd Katiczának,
Kendermagos kis cziczának.

Ház elején két ülőke,
Szép virágos kert előtte.
Bekeritik cifra lécczel,
Vékony deszkakerítéssel,
Örülni majd oda járnak
A rózsának, tulipánnak.

Hej de bezzeg a rossz Dani,
Alig tudom elmondani:
«Rontom-bontom!» - előtermett,
Összerombol házat, kertet,
S fut, mint a kit űz a tatár,
Marczi utól nem éri már.

Katicza meg sirva fakad,
Foly a könnye, mint a patak,
A ki látja, hogy siratja,
Megesik a szive rajta,
«No már mostan mibe' lakunk?
Ha hideg lesz, meg is fagyunk!»

«Ne sirj, ne sirj, kis Katiczám!
Másikat is csinállok ám!
Százszor szebbet, erősebbet,
Amoda a kőfal mellett -
Bodri kutya lesz az őre,
Dani, tudom, majd fél tőle!»

Csali mese.

Sípolnak, dudálnak
Pásztor udvarába,
Almaképű gulyásné
Szép neve napjára,
Nyitva van az arany kapu,
Ott vigad az egész falu.
Párisból, Szőregről
Jönnek a vendégek,
Londonból, Kőrösről,
Gazdagok, szegények.
Szép királykisasszony
Üveges hintóba,
Hófehér hat lovon,
Gyémánt a patkója.
Vörös bécsi hóhér
Egy nyikorgó taligán,
Vásárhelyi bíró
Sántalábú paripán,
Libapásztor leányok
Karonfogva grófokkal,
Csillagruhas hercegnők
Nagykalapú tótokkal,
Fürge czigánygyerekek
Hánynak czigánykereket.
Almaképű gulyásné
Ül egy rossz sátorban,
Pávatollas kamarás
Legyezgeti ottan.
Sátor előtt, a ki elmegy,
Hódol, bókol,
Almaképű gulyásnének
Kezet csókol.

Kimutatja jó szándékát,
Sorba rakja ajándékát,
Van ott minden: pipikendő,
Nagy fakolomp, piczi csengő,
Sárga csizma, kordován,
Vajda vette Moldován,
Bokorugró szoknya,
Mindig pergő rokka,
Fali tükör, sőtartó,
Szita-szita, szakajtó,
Szóló szöllő, csengő baraczk,
Bécsi bicska, boros palaczk,
Gyúró deszka, gyöngykaláris,
Krinolin és kalamáris,
Icza-ricza,
Pattogatott kukoricza,
Répa, retek, mogyoró,
Legalább is millió,
Rózsa, szegfü meg liliom,
Fodormenta, bazsalikom,
Kiskáté, nagykáté,
Benne meg szent Máté,
Szépen dalló varjú,
Háromlábú borjú,
Rókafogta csuka,
Csukafogta róka,
Vargafogta mindakettő...
Még mi, tudja a teremő!
Összehányva garmadába,
Elhordanám harmadába!
Egy kis csacsi kiabál:
«Tudja Pál, mit kaszál!
Rétes ide, rongyos!
Kalács ide, fontos!
Tyúk ide, búbos!
Hol a teli butykos?
Kukoriczamálé,
Éljen a gulyásné!»
«Éljen! Éljen! Éljen!»
Kiabálják éhen.
A szakácsok, kukták
Főzik is a buktát,
Csiga-biga, béka,
Van vagy kilencz véka,
Kakuk, bankapecsenye.
A' lesz csak a csemege!
Szolgálók a kert alatt
Tisztogatják a halat,
Kivetik a pattantyúját,

Gabi, Matyi pattogatják.
Ucczu! megijednek
Bezzeg a vendégek,
Kereket oldanak
Gazdagok, szegények,
Szép királykisasszony
Üveges hintóba,
Ill' a berek, nádak-erek,
Mintha nem lett vóna.
Vörös bécsi hóhér
Döcög a rossz taligán,
Vásárhelyi bíró
Sántalábú paripán,
Libapásztor leányok
Futnak ám a grófokkal,
Csillagruhas hercegnők
Nagykalapú tótokkal,
Fürge cigánygyerekek
Hánynak cigánykereket.
Magam is ott voltam,
Ijedtemben majd meghóttam,
Rókafogta csukán,
Csukafogta rókán
Én is elkotródtam.

Imádság.

Hálát adok, én Istenem,
Hogy jóságod dicsérhetem.
Őrző szemed mindig rajtam,
Soh'se hagysz el semmi bajban.
Gondod van egy harmatcseppre,
Mint a zúgó tengerekre.
A kis bogárt csak úgy látod,
Mint az egész nagy világot.
Ha nézek a csillagokba:
Téged dicsér mind ragyogva...
Én is, én is gyöngé porszem,
Veled kelek, veled fekszem,
Te vagy lelkem foglalatja:
Mindnyájunknak édes atyja!

-&-